

Een kort kerstverhaal door Marlies Medema

IJSKONIJN

'Ik weet niet of ik wel met je meega.' Ik zet mijn leren tas met een klap op de garderobekast. Het kettinghengsel glijdt rinkelend over het hout.

'Hoezo? We zouden toch samen gaan?' Gaby's ogen flikkeren geïrriteerd. 'Het is vijf voor acht. We hebben daar om acht uur afgesproken.'

Ik weet het, ik heb het beloofd. Maar mag een mens dan niet van gedachten veranderen? Zingen voor een stel ex-daklozen in een voormalig klooster.

Alsjeblieft zeg. Daar ben ik totaal ongeschikt voor. Allereerst is mijn stem zo schel dat hij kerstballen uiteen kan laten spatten en ten tweede heb ik geen zin om 'Stille Nacht, heilige nacht' te kwelen voor een groepje onvoorspelbare onbekenden. Zelfs niet met mijn beste vriendin erbij. Ik heb een van de bewoners ooit door de winkelstraat zien lopen. Hij mummelde onverstaaanbaar voor zich uit en ineens, bam, begon hij tegen me te schreeuwen. Even was ik bang dat hij me zou aanvallen, maar het bleef gelukkig bij gevloek en getier. Ik gloeide van gêne terwijl de omstanders naar me keken alsof ik iets verkeerd had gedaan.

'Ik weet het. Ik heb het beloofd.' Ik zoek naar een passend excuus. Hoofdpijn doet het altijd

goed, maar die smoes heb ik nog niet zo lang geleden gebruikt. Misschien moet ik last minute nog een dossier afmaken. Dat klinkt al beter. Of wacht... opeens herinner ik me een krantenbericht van deze week, over een stuk of tien konijnen die door een stel onverlaten uit hun hokken zijn gestolen, om verkocht te worden voor het kerstmenu. Als 'scharrelkonijnen'. Een nieuwtje in de categorie 'dit verzin je toch niet'. En daarom in dit geval heel bruikbaar.

'Ik moet naar mijn konijnen.' Zodra ik het gezegd heb, realiseer ik me dat ik beter mijn dossier financiële jaarafsluiting had kunnen noemen.

'Je konijnen.' Gaby kijkt me aan alsof ik zojuist heb voorgesteld om naakt christmas carols te gaan zingen.

'Ja.' Nu moet ik ook maar volhouden. 'Wist je niet dat konijnenkeutels geweldige compost opleveren voor mijn pompoenen? Je mengt ze met water tot een soort thee, giet die over de aarde en voilà, die is vruchtbaarder dan ooit. En daarom,' ik sla mijn armen over elkaar, 'staan Kuisje en Knofje sinds een paar maanden niet meer hier, maar naast mijn moestuin. Ik ga er dagelijks heen en nu moet ik controleren of ze in orde zijn.'

Op mijn telefoon laat ik haar de krantenkop zien: 'Konijnen 't haasje'.

Gaby schudt langzaam haar hoofd. Dan draait ze zich van me af. 'Als je niet met ons mee wilt doen, had je dat ook eerder kunnen zeggen. Sorry San, maar ik had echt een beter excuus van je verwacht.'

Ze trekt haar muts over haar oren en met een zachte klik valt de deur in het slot. Met een licht schuldgevoel staar ik naar mijn eigen spiegelbeeld in de goudkleurige wandlijst. Ik kan twee dingen doen: ik kan van mijn excuus een leugen maken, of ik kan daadwerkelijk bij mijn twee langoren gaan kijken. Het is maar vijf minuten fietsen hiervandaan, en dan heb ik in elk geval op kerstavond niet gelogen.

Vijf minuten later sta ik bij de poort van de moestuin, blazend op mijn handschoenen vanwege de vrieskou. Het is aardedonker hier. Met mijn telefoon als verlichting glibber ik over het licht besneeuwde tuinpad, tot ik het konijnenhok van Kuifje en Knofje bereik. Volgens het reglement van de tuindersvereniging horen ze hier tijdens het winterseizoen niet te zijn, maar het was nou eenmaal buitengewoon onhandig om dat logge houten hok in de nazomer naar mijn auto te sjouwen en naar mijn achtertuin te vervoeren.

Uit mijn plastic boodschappentas vis ik wat slappe eikenbladsla en twee verschrompelde winterwortels die ik nog in de koelkast had liggen. Een karig kerstdiner. Ik buig me naar

het konijnenhok. Als er al stropers in de regio zijn, zoeken ze hun prooi zeker niet in deze kale, winderige, slecht verlichte moestuin aan de rand van het dorp.

'Kuifje! Knofje!' Ik adem de geur van vervuild stro en mest in en schijn met mijn smartphone in het donker, waar vier kraallogjes het licht reflecteren. Ach, nu heb ik het verse hooi in mijn fietstas laten zitten, dat ik op de bodem van hun hok wilde leggen. 'Ik ben zo terug, jongens.' Ik draai me om en loop terug naar de fiets. Bij elke stap glijden mijn gladde zolen een paar centimeter weg.

Wanneer ik de zak met hooi uit mijn fietstas heb gesjord, zie ik rechts van het konijnenhok een lange schaduw bewegen. Ik aarzel. Nog een moestuineigenaar die zijn grond op kerstavond komt controleren? Of... zou er hier dan toch een stroper zijn? Het is zo'n belachelijke gedachte dat ik er bijna om moet grinniken. De schaduw heeft een klein streepje licht bij zich en beweegt langzaam naar het konijnenhok. Mijn konijnenhok.

Ik doe een stap achteruit. Het is geen grapje. Het is echt waar. Ik ben hier in de moestuin met een van de dieven uit het nieuws. 'Sandra, denk na,' spreek ik mezelf toe. 'Je kunt snel de benen nemen of je kunt deze crimineel een koekje van eigen deeg geven.' Of Kuifje en Knofje de avond overleven weet ik niet, maar ik moet iets doen. Ik ben geen angsthaas. En ook geen egoïst. Ik had op

kerstavond van alles aan goeds willen doen. Ik had een kalkoen willen slachten voor die stumperds en hem bij de deur willen afleveren. Ik had wat willen doneren aan een metershoge knipperende rendierslee voor in de kloostertuin, of aan een traktatie van warme chocolademelk met rum. Het is alleen stom van Gaby dat ze mij zo nodig wilde meeslepen naar dat zogenaamde concert van haar.

Zo zachtjes mogelijk diep ik uit mijn tas mijn mobiel op. Ik open mijn camera, tik op de rode videoknop en doe een, twee stappen naar voren. Ik ben dankbaar voor de kleine appelboom die ik aan de rand van mijn moestuin heb geplant. Vanachter de stam kan de indringer mij in elk geval niet snel zien. Bij elke stap die ik dichterbij kom voel ik mijn hart harder in mijn keel bonzen en wordt de gestalte van de stroper groter. Het is een forse kerel met brede schouders, een lengte van ongeveer 1.90 meter en een gewicht van minimaal 100 kilo. Sandra, wat haal je je in vredesnaam in je hoofd? Maar ik kan niet stoppen. 'Haha, mannetje,' mompel ik in stilte, hurkend bij een bed met ongeoogste rabarber. 'Ik heb je. Nog even en je gaat viral op YouTube.'

De man staat nu breeduit voor het konijnenhok, hijst zijn spijkerbroek wat op en zakt door zijn knieën. 'Kom maar hier, Flappie en Flappie,' zegt hij. Zijn stem klinkt schor, als iemand die jarenlang zware shag heeft gerookt. 'Vrolijk kerstfeest.' Met mijn duim en wijsvinger zoom ik verder

in. De man haalt een oude rugzak van zijn rug, opent de flap en haalt er iets uit. Het flikkert in het licht van zijn zaklantaarn. Een mes. Ik verstijf.

'Kom maar, Flappie.' Zijn stem klinkt flemend. Ik moet iets doen. Ik moet naar huis. Weg hier. Nu.

Klik. Hij knipt zijn zakmes open. Rommelt in de tas. Haalt er iets ronds uit. Als verdoofd blijf ik doorfilmen. Nu gaat hij in kleermakerszit haaks voor het hok zitten, zodat ik zijn profiel goed kan zien. Met rustige bewegingen begint hij een appel te schillen, die hij in partjes snijdt en door de opening van het deurtje naar binnen duwt. 'Zo, dit is voor jullie.'

Lieve Heer. Hoe is het mogelijk. Met een zucht laat ik mijn telefoon zakken. En precies op dat moment gaat de beltoon af. De openingstune van Baantjer, die ik er jaren geleden in geprogrammeerd heb. Nee toch. Gaby. Verwoed tik ik op het beeldscherm om Baantjer tot zwijgen te brengen, maar hoe harder ik het probeer, hoe koppiger de muziek door blijft schallen. Als ik eindelijk de harmonicamelodie tot zwijgen heb gebracht, is de man opgestaan en naar mij toe gelopen.

Hij heeft zware, blonde wenkbrauwen. Zijn blik staat dreigend. In zijn nek zit een tatoeage. 'Wat doe jij hier?' Hij torent centimeters boven me uit.

Waar ben ik aan begonnen? Dit is vast een psychiatrisch patiënt met een konijnenfetisj. Of een verkrachter. Of... 'Vrouw op

kerstavond vermoord in moestuin,' lees ik in gedachten al in de krant.

'Wat... Dat zijn mijn konijnen. Wat doe je met mijn konijnen?' stamel ik, terwijl ik weer op mijn telefoon tik. Ik moet dat ding in de opnamestand zetten. Als er iets met me gebeurt, is er in elk geval bewijsmateriaal. 'Jouw konijnen?' De man begint bulderend te lachen. 'Ben jij dat mens dat haar konijnen verwaarloost? Volgens mijn huisgenoot, die hiernaast een moestuin heeft, staan die arme beestjes hier al weken te verkommeren. Hij heeft me gevraagd om ze vanavond iets te eten te brengen, omdat ze anders vast en zeker het loodje zouden leggen.'

Ik voel een diepe kleur over mijn wangen trekken. Het is inderdaad al een paar dagen geleden dat ik hier geweest ben. Misschien drie, vier dagen? Maar daar kunnen die beestjes toch wel tegen?

De man kijkt me nog steeds vragend aan.

'Nou? Ben je je tong verloren?'

Net op dat moment klinkt er geluid in het hok, en Kuifje wurmt zich door het poortje. Met een grote sprong belandt hij op de grond.

'Kijk nou wat je hebt gedaan!' val ik uit, wanneer het diertje met gespitste oren om zich heen kijkt en in het donker verdwijnt.

'Hoe vinden we hem ooit weer terug?'

'Geen zorgen.' Hij loopt met grote stappen door het bloembed, zwaaiend met een stukje appel, alsof hij het dier daarmee kan lokken.

Intussen klinkt er uit het hok opnieuw

onrustig geschuiifel. Terwijl ik de kooi wil sluiten om te voorkomen dat ook Knofje ontsnapt, zie ik dat die zich in een hoek heeft teruggetrokken. Ze maakt piepende geluidjes. Met mijn smartphone schijn ik nogmaals naar binnen. Dan houd ik mijn adem in. Ze is niet alleen. Om haar heen, temidden van een bergje haren, ligt een wriemelend roze hoopje. Knofje is bevallen én bezig aan haar volgende worp.

Op slag ben ik alles om me heen vergeten. Ik richt mijn schijnwerper vol op het konijnenkraambed. 'Toe maar Knofje,' moedig ik haar aan. 'Toe maar, heldin! Persen! Je kunt het!' Een volgend naakt wezentje glibbert uit haar lijfje. Het voelt alsof ik oma ben geworden. De feestvreugde bereikt een hoogtepunt wanneer er nog een baby wordt gebaard. En nog eentje. Allemaal doof, blind en kaal.

'Asjemenou.' De man is naast me komen staan. Ik observeer hem wat nauwkeuriger.

Hij is ongeveer even oud als ik. 'Dat is een verrassing. Nou vriend,' hij praat tegen Kuifje, die hij blijkbaar wonder boven wonder heeft kunnen vangen, 'heb jij even in de roos geschoten. Maar voorlopig ben jij niet welkom bij moeder de vrouw.'

'Waarom niet?' Ik richt mijn lampje recht in zijn gezicht.

'Rust in de kraamkamer.' Zijn ogen glimmen. Op de adelaarstattoo in zijn nek na ziet hij er bij nader inzien niet onvriendelijk uit. 'Ik stop hem wel in het krat van mijn fiets.'

Opeens moet ik lachen. Kerstavond, met een

geboorte in een voederbak. En wij mogen als de herders het tafereel bewonderen.

'Ik ben Ben.' De man haalt een pakje Marlboro uit zijn zak en biedt me een sigaret aan. Als ik bedank, tikt hij er voor zichzelf één uit. 'Als je wilt, kan het mannetje wel bij mij logeren. Ik heb een groot hok met vijf andere konijnen.'

'Sandra,' zeg ik. Ik gebaar naar de appel en het mes op de grond. 'Aardig van je, dat kerstgeschenk.' Ik kijk schuld bewust naar mijn slappe sla en stervende wortels. 'Moet jij op kerstavond niet aan het diner zitten?'

Hij schudt spijtig zijn hoofd. 'Ik woon sinds een half jaar in een pracht van een klooster, maar ik ben het huis ontvlucht. Een of ander christelijk koortje zou voor ons zingen. Dat zag ik niet zo zitten.' Hij houdt zijn aansteker voor de sigaret. 'En jij dan? Je ziet eruit alsof je nog naar een sjiek diner moet.'

'O.' Ik schater het opeens uit. 'Ik zou...' Ik klap mijn mond dicht en voel hoe een diepe kleur zich over mijn hals verspreidt. 'Je zult het niet geloven, maar ik hoor eigenlijk bij dat christelijke koortje.'

Even kijkt hij verbluft. Dan fluit hij tussen zijn tanden. 'Zijn die dames van het koor allemaal zo mooi als jij? Als ik dat had geweten...' Hij grinnikt. Nu word ik nog roder. Vanbinnen foeter ik op mezelf, omdat ik me van mijn stuk laat brengen door deze wat ruwe man, met weet-ik-wat-voor achtergrond. En omdat nota bene een ex-dakloze beter voor mijn konijnen zorgt dan ikzelf.

Langzaam dwarrelen er een paar sneeuwvlokken naar beneden.

Ik steek Kuisje een van de wortels toe, die hij in enkele happen wegknaagt.

'Nou, dan neem ik hem maar mee,' zegt hij. Hij neemt een trek van zijn sigaret. 'Je weet het klooster wel te vinden hè?'

Ik knik. Als er in december tomaten in de moestuin hadden gegroeid, hadden die goed bij mijn gezicht gekleurd. 'Dank je wel. Ik kom hem voor Oud en Nieuw bij je halen.'

Hij grijnst breed. 'Zing je dan een liedje voor me?' Aarzelend lach ik terug. 'Wie weet.'

Dit kerstverhaal komt uit de bundel 'Buiten Sneeuw het', ISBN 9789029732086.